

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **INTERAGENCIE, a.s. v likvidaci**, IČO: 607 24 994
sídlem Dělostřelecká 232/31, Střešovice, 162 00 Praha 6
zastoupena advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 24110/21/5300-21442-809464 ze 7. 7. 2021

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 24110/21/5300-21442-809464 ze 7. 7. 2021 se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Ondřeje Trubače, Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a správní řízení.

1. V projednávané věci je spor o to, zda byla žalobkyni stanovena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpen – říjen 2014 před uplynutím prekluzivní lhůty

upravené v § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „**daňový řád**“), resp. zda došlo ke stavění běhu prekluzivní lhůty z důvodu realizovaných žádostí o mezinárodní spolupráci při správě daní [§ 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu].

2. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „**správce daně**“) 22. 7. 2016 protokolem č. j. 3473180/16/2105-60563-209096 zahájil daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období srpen – říjen 2014 v rozsahu obchodní transakce související s výrobní linkou na výrobu fotovoltaických panelů, tj. přijatých zdanitelných plnění od plátce Granit Tower a.s. a s tím souvisejících uskutečněných plnění pro osobu registrovanou k DPH na Slovensku, Advanced Solutions s.r.o. Protokolem z 12. 12. 2016 č. j. 4771991/16/2105-60563-203811 byla u žalobkyně správcem daně zahájena daňová kontrola za zdaňovací období listopad 2013 – červenec 2014 v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od plátců VIADANA SE a Granit Tower a.s. a s tím souvisejících uskutečněných plnění a zároveň byla rozšířena daňová kontrola zahájená 22. 7. 2016 o přijatá zdanitelná plnění od plátců VIADANA SE a Granit Tower a.s. a s tím související uskutečněná plnění i na zdaňovací období srpen – říjen 2014.
3. V průběhu daňové kontroly bylo ze strany správce daně odesláno šest žádostí o mezinárodní spolupráci při správě daní:

Referenční číslo	Datum odeslání žádosti	Datum přijetí odpovědi
O201604040 (dále jen „Banka 1“)	3. 11. 2016	20. 12. 2016
O201701503 (dále jen „Banka 2“)	12. 5. 2017	19. 11. 2018
O201800142 (dále jen „AXEON“)	22. 1. 2018	7. 6. 2018
O201800137 (dále jen „MÓLO“)	22. 1. 2018	29. 5. 2019
O201800244 (dále jen „FERUM“)	7. 2. 2018	23. 5. 2018
O201901580 (dále jen „Advanced“)	10. 7. 2019	6. 8. 2019

4. Správce daně v průběhu daňové kontroly uzavřel (Zpráva o daňové kontrole č. j. 4574797/19/2105-60563-203811), že žalobkyně neprokázala faktické přijetí linky na výrobu fotovoltaických panelů od Granit Tower a.s. (existence linky byla zpochybněna), a neuznal proto žalobkyni nárok na odpočet DPH uplatněný za zdaňovací období srpen – říjen 2014 ve výši 15 201 938 Kč. Z tohoto důvodu správce daně snížil i hodnoty žalobkyní uvedené na ř. 20 příslušných daňových přiznání o 75 285 772 Kč (dodání zboží do jiného členského státu), tj. fakturace společnosti Advanced Solutions s.r.o. na Slovensko (plnění osvobozená od daně s nárokem na odpočet). Správce daně pak vzal za prokázané tvrzení žalobkyně, že ve zdaňovacích obdobích srpen – říjen 2014 nepřijala žádné plnění od společností VIADANA SE nebo Granit Tower a.s., jehož předmětem by byl cukr nebo olej, a takové plnění ani sama neuskutečňovala - cukr ani olej nedodávala.
5. Na základě Zprávy o daňové kontrole byly 7. 11. 2019 Finančním úřadem pro hlavní město Praha vydány (a 12. 11. 2019 žalobkyni doručeny) dodatečné platební výměry na DPH za zdaňovací období srpen – říjen 2014, proti nimž žalobkyně brojila odvoláním.
6. Žalovaný se v rámci odvolacího řízení zcela ztotožnil se závěry správce daně. K námitce stran vydání dodatečných platebních výměrů po uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný konstatoval, že běh tříleté prekluzivní lhůty byl přerušen zahájením daňové kontroly (22.

7. 2016), a její lhůta by tak uplynula 23. 7. 2019. Jelikož však žádosti o mezinárodní spolupráci (bod 3 rozsudku) byly důvodné a vztahovaly se k předmětu daňové kontroly, stavěly proto prekluzi o celkem 818 dní. Konec běhu lhůty vychází na 18. 10. 2021 a dodatečné platební výměry tak byly vydány „včas“.

II. Argumentace účastníků řízení.

7. Žalobkyně v žalobě především namítala, že ke stanovení daně došlo po uplynutí prekluzivní lhůty. Je totiž přesvědčena, že celkem tři z provedených mezinárodních dožádání nejsou způsobila z důvodu jejich neúčelnosti stavět běh předmětné lhůty. S odkazem na judikaturu konstatovala, že dožádání MÓLO a FERUM vůbec nesouvisela s předmětem daňové kontroly, která se týkala obchodu s linkou se společnostmi Granit Tower a.s. a Advanced Solutions s.r.o. Tyto dvě žádosti se totiž týkaly obchodu s olejem a cukrem, který ale nebyl za zdaňovací období srpen – říjen 2014 vůbec realizován. Správce daně ani nemohl mít na realizaci těchto transakcí podezření, neboť tříletá lhůta pro uplatnění nároku na odpočet DPH za období srpen – říjen 2014 uplynula v měsících září – listopad 2017, a dožádání byla správcem daně odeslána v roce 2018, tedy v období, kdy již najisto věděl, že žalobkyně nárok na odpočet DPH související s předmětem plnění cukr nebo olej neuplatnila a uplatnit již nemůže. Prekluzivní lhůtu nemohlo stavět ani dožádání Banka 2, neboť se týkalo žádosti o výpis z účtu, kterým správce daně za dotčená zdaňovací období již disponoval, a to na základě žádosti Banka 1. Toto dožádání tak nemohlo přinést oproti žádosti Banka 1 žádná nová zjištění, a je proto neúčelné. Žalobkyně navíc zdůraznila, že vyřízení dožádání Banka 2 trvalo přibližně rok a půl, což by byla zcela nepřiměřená doba i pro významnější důkazy. Pakliže správce daně neprovedl žádnou urgenci předmětné žádosti, zřejmě požadované informace pro daňovou kontrolu vůbec nepotřeboval. Rezignací na zajištění včasného vyřízení dožádání Banka 2 žalovaný zároveň porušil procesní práva žalobkyně.
8. Dle žalobkyně se žalovaný nevypořádal s veškerými odvolacími důvody, a to stran již v odvolání namítané neúčelnosti mezinárodního dožádání Banka 2. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
9. Žalobkyně bez ohledu na namítanou prekluzi práva uvádí, že v řízení předložila dostatek důkazních prostředků k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění - přeprave linky na výrobu fotovoltaických panelů.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech vyjádřených v žalobou napadeném rozhodnutí. Upozornil, že za předmět daňové kontroly je nutno považovat nikoliv pouze prověřování obchodních případů souvisejících s prodejem linky, nýbrž s ohledem na rozšíření daňové kontroly z 12. 12. 2016 i prověření skutečností souvisejících s možným realizováním obchodů s potravinářskými komoditami. Rozšíření daňové kontroly bylo učiněno oprávněně, neboť měl žalovaný důvodné podezření na zapojení žalobkyně do karuselového podvodu, a to bez ohledu na to, že žalobkyně v průběhu řízení tvrdila opak. Navíc bylo prokázáno, že s danými komoditami žalobkyně obchodovala v předchozích obdobích a prověření jejich odběratelů prostřednictvím žádostí MÓLO a FERUM mělo přímý dopad na závěr ohledně případného uskutečnění daných obchodů. Prověření toho, zda také ve zdaňovacích obdobích srpna až října 2014 žalobkyně nerealizovala obchody s potravinářskými komoditami, přitom dle žalovaného muselo zahrnovat širší prověření jejího bankovního účtu (Banka 2), a to nikoliv pouze za období, která se shodují s prověřovanými obdobími, nýbrž i s určitou rezervou před i po nich,

neboť je zřejmé, že finanční operace vztahující se k určitému zdaňovacímu období nemusí zahrnovat pouze tato období, nýbrž mohou být realizovány vně tohoto období, ať již před dotčeným obdobím (platba předem či úhrada záloh v rámci přípravy realizace obchodu), nebo po nich (delší splatnost faktur či opožděná platba). Proto i žádost Banka 2 byla účelná a stavěla prekluzivní lhůtu.

11. Žalovaný doplnil, že zjištění z obou částí daňové kontroly za zdaňovací období srpna až října 2014 jsou podstatná pro správné stanovení daně za každé příslušné zdaňovací období a souvisí tak spolu nejenom z časového hlediska, nýbrž také neoddělitelně i z věcného hlediska. Proto v tomto případě nelze posuzovat odděleně i účelnost či důvodnost jednotlivých mezinárodních dožádání, týkajících se shodných období, avšak různých dodavatelů.
12. Žalovaný dále konstatoval, že účelnost mezinárodního dožádání nelze poměřovat jeho „úspěšností“. Totéž platí i o délce vyřizování takové žádosti, neboť tuto skutečnost nemohli správce daně ani žalovaný ovlivnit. Sporná dožádání (tedy Banka 2, MÓLO a FERUM) byla správcem daně odeslána včas, nikoliv těsně před koncem daňové kontroly – nedošlo tak ani k účelovému prodlužování prekluzivní lhůty. Tyto závěry jsou dle žalovaného v souladu s judikaturou správních soudů.
13. Nakonec žalovaný nesouhlasí ani s nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se se všemi odvolacími námitky žalobkyně vypořádal zcela dostatečně. K žalobkynině námitce stran prokázání uskutečnění zdanitelného plnění žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uzavřel, že žalobkyně svoje důkazní břemeno neunesla – předmětem zdanitelné plnění nebylo ve skutečnosti tvrzené dodání linky na výrobu fotovoltaických panelů, nýbrž pouhého šrotu.
14. Žalobkyně v replice z 23. 12. 2021 opakuje, že v době odeslání dožádání MÓLO a FERUM bylo zřejmé, že se žádné obchody s cukrem a olejem za daná období neuskutečnily – nebyl totiž uplatněn odpočet na DPH, který by v případě karuselového podvodu z logicky věci uplatněn byl. Optikou žalovaného by navíc mohlo docházet k situacím, kdy by správce daně nestíhal dokončit daňovou kontrolu a mohl by si ji účelově rozšířit o další období a nové obchodní transakce, rozeslat mezinárodní dožádání a tím si prodlužovat prekluzivní lhůtu. K dožádání Banka 2 žalobkyně zopakovala své argumenty a poukázala na protichůdnost a nekonzistentnost argumentů žalovaného – dle něho totiž k obchodům s potravinami v období srpen až říjen 2014 potřeboval správce daně prověřit finanční toky ve větším časovém rozsahu, než bylo zjištěno dožádáním Banka 1, na druhé straně ale uvádí, že dožádání Banka 1 bylo dostačující pro prověření obchodů s linkou realizovaných za totožná zdaňovací období. Nakonec žalobkyně poukázala na skutečnost, že správce daně jednal v rozporu s obecnými zásadami správy daní, když byl 556 dnů nečinný při dožádání Banka 2, ačkoliv mohl vyřízení žádosti urychlit urgencemi slovenského správce daně.
15. Žalovaný ve vyjádření k replice z 9. 3. 2022 setrval na svých závěrech, poukázal na spletnost a neobvyklost daňových podvodů a zdůraznil, že tyto mohou probíhat zastřeným způsobem – například žalobkyně odloží úmyslně nárok na odpočet DPH nebo ho v rozhodném období maskuje jinými, na první pohled nesouvisejícími obchodními transakcemi. Předmětné šetření navíc správce daně prováděl v režimu bez kontrolních hlášení (tato byla zavedena až od 1. 1. 2016) – možnost prověřování tak byla ztížena. Žádosti MÓLO a FERUM tak nebyly neúčelné, byť byly podány po lhůtě pro uplatnění

nároku na odpočet za předmětná období. V ostatním byla tvrzení žalovaného vesměs rekapitulací jeho předchozích tvrzení.

III. Posouzení věci.

16. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Při tom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím žalobkyně ani žalovaný po poučení soudem nevyslovili nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009].
18. Soud se v první řadě zabýval námitkou nevratného uplynutí lhůty pro pravomocné stanovení daně. Pokud by totiž žalobkyni byla daň stanovena (v případě dodatečného platebního výměru za srpen – říjen 2014 doměřena) až po marném uplynutí lhůty, bylo by nadbytečné zabývat se dalšími námitkami. Soud je navíc povinen přihlídnout k prekluzi lhůty pro stanovení daně i z úřední povinnosti (např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 545/07 z 17. 7. 2007). Tuto judikaturu ostatně akceptoval i NSS již v řadě svých rozhodnutí. Například v rozsudku č. j. 1 Afs 145/2008-135, č. 1851/2009 Sb. NSS z 2. 4. 2009 uvedl, že „[s]oud má povinnost vypořádat otázku prekluze tehdy, je-li namítána, a v případě, že sám dospěje k závěru, že k prekluzi práva skutečně došlo.“
19. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu „[d]aň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.“
20. Podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu „[l]hůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.“
21. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu „[b]yla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.“
22. Podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu „[l]hůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.“
23. Z citovaných ustanovení vyplývá, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně činí 3 roky. Daňový řád přitom stanoví, v jakých případech se lhůta přerušuje a běží od počátku a v jakých se staví. Pro nyní projednávanou věc je především relevantní, že se lhůta staví též ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci až do dne obdržení odpovědi na tuto

žádost. Soud totiž ze správního spisu ověřil, že správce daně učinil ve věci několik žádostí o mezinárodní spolupráci.

24. Nejprve soud k počátku a běhu lhůty uvádí pro přehlednost následující. V případě zdaňovacího období srpen 2014 začala běžet lhůta pro stanovení daně od 26. 9. 2014 (daňové přiznání je třeba podat ve lhůtě 25 dnů po skončení zdaňovacího období [srov. § 101 zákona č. 235/2004 Sb, o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) a § 148 odst. 1 daňového řádu], v případě zdaňovacího období září 2014 začala běžet od 28. 10. 2014 (25. den byla sobota) a u zdaňovacího období říjen 2014 pak 26. 11. 2014. Ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu začala běžet nová lhůta pro stanovení daně zahájením daňové kontroly dne 22. 7. 2016. Jelikož se jedná o lhůtu hmotněprávní a nikoliv procesní, vztahuje se na počítání lhůt právě § 148 daňového řádu, a nikoliv § 33 stejného zákona (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Afs 21/2020-56 z 18. 6. 2021). Ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu přitom stanoví, že lhůta běží ode dne, kdy byl úkon (zde zahájení daňové kontroly) učiněn. Daň nelze stanovit po uplynutí 3 let, v tomto případě tedy po 22. 7. 2019. Jelikož byly dodatečné platební výměry za srpen až říjen 2014 oznámeny žalobkyni až po tomto datu, konkrétně dne 12. 11. 2019, je zřejmé, že by prekluzivní lhůta uplynula – to je v projednávané věci ostatně nesporné. Z tohoto důvodu je třeba posoudit rozhodné okolnosti, které mohly lhůtu přerušit či stavět, v tomto případě mezinárodní dožádání.
25. Jak bylo uvedeno, lhůta pro stanovení daně se po dobu mezinárodního dožádání staví. Důvodem je skutečnost, že správci daně je po danou dobu věc „odňata“, či je závislá na výsledku řízení, které do pravomoci správce daně nespadá. Mezinárodní dožádání je ale nutno, stejně jako jakékoliv jiné úkony ovlivňující lhůtu pro stanovení daně, posuzovat materiálně. Mezinárodnímu dožádání, které je uskutečněno neúčelně (přínos pro řízení je zanedbatelný), nebo které je dokonce činěno jen za účelem získání času, nelze účinky stavění lhůty přiznat. Soud se proto musel zabývat nejen tím, po jak dlouhou dobu byl v jejich důsledku běh prekluzivní lhůty přerušen, ale i tím, zda mezinárodní dožádání souvisela s daňovým řízením a byla důvodná. Současně však platí, že není podstatné, že dožádáním nebylo zjištěno nic, co by pro posouzení věci mělo význam. Důvodnost mezinárodního dožádání není možné posuzovat jen podle jeho úspěšnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Afs 39/2020-56 z 29. 7. 2021). Jinými slovy tak nestačí jen to, že byla formálně odeslána žádost o mezinárodní dožádání. Jak ve vztahu k jiné otázce, ale přenositelně i na nynější věc, uvedl NSS v rozsudku č. j. 6 Afs 56/2014-39 z 30. 4. 2014, správci daně sice svědčí značná míra uvážení ohledně vedení daňové kontroly, což zahrnuje posuzování a dokazování různých i méně pravděpodobných variant předpokládaného skutkového stavu; pod tuto diskreci ovšem nespadají úkony, jež ve skutečnosti vybočují ze zákonného účelu řízení, typicky provádění zjevně nadbytečných či ve vztahu k rozhodným skutečnostem irelevantních nebo neúčelných důkazů. To by totiž mohlo vést k administrativnímu zatížení daňového subjektu v míře větší, než kterou je povinen snášet podle zákona. NSS ve svém rozsudku č. j. 10 Afs 228/2019-53 z 26. 11. 2020 rovněž konstatoval, že aby mezinárodní dožádání mělo za účinek stavění prekluzivní lhůty, musí správce daně v žádosti o mezinárodní spolupráci položit takové otázky, které ze své povahy mohou přinést odpověď na podstatné okolnosti věci.
26. Jak vyplývá z dalšího rozsudku NSS č. j. 3 Afs 24/2021-75 z 23. 8. 2022, právní úpravu a judikaturu lze shrnout stručně tak, že (a) zde musí existovat objektivní potřeba mezinárodní spolupráce, neboť správce daně nemohl příslušné informace či důkazy získat vlastní činností; (b) z hlediska účelu řízení nesmějí být informace či důkazy požadované

v rámci mezinárodní spolupráce zjevně nadbytečné – naopak se musejí týkat podstatných skutkových okolností a (c) úspěšnost žádosti o mezinárodní spolupráci není rozhodující.

27. Soud před tím, než přistoupí k hodnocení jednotlivých mezinárodních dožádání, předesílá, že rozšíření daňové kontroly z 12. 12. 2016 (na přijatá plnění od společností VIADANA SE a Granit Tower, a.s. – olej a cukr – a s tím související uskutečněná zdanitelná plnění za zdaňovací období srpen – říjen 2014) nebylo žalobkyní rozporováno ani v rámci řízení před finančními orgány, ani nyní před soudem. Sama žalobkyně ostatně ve své replice explicitně uvádí, že rozšíření byl správce daně v mezích své pravomoci oprávněn provést. Soud se dále ztotožňuje s žalovaným v tom směru, že zjištění z obou částí daňové kontroly (prověření transakcí ohledně linky na výrobu fotovoltaických panelů a prověření transakcí ohledně potravinářských komodit) měla souběžný vliv na výši doměřované daně za každé jednotlivé daňovou kontrolou prověřované zdaňovací období. Zjištění z obou částí daňové kontroly za zdaňovací období srpna až října 2014 jsou tak podstatná pro správné stanovení daně za každé příslušné zdaňovací období a souvisí tak spolu nejenom z časového hlediska, nýbrž také neoddělitelně i z věcného hlediska. Skutečně není možné, aby za určité zdaňovací období byla daňovému subjektu doměřena daň na základě prověření určité části jeho obchodních transakcí a s odstupem, poté, co dojde k realizaci dalších mezinárodních dožádání ohledně zbývajících částí obchodních transakcí, mu správce daně odpovídajícím způsobem případně doměří další daň za shodné zdaňovací období. Daň za příslušné zdaňovací období tak musí být správcem daně stanovena vcelku, nikoliv odděleně, po etapách, v návaznosti na závěry části daňové kontroly odpovídající různým dodavatelům či odběratelům. Proto nelze posuzovat odděleně i účelnost či důvodnost jednotlivých mezinárodních dožádání, týkajících se shodných období, avšak různých dodavatelů. Stejně jako tvoří jeden nedělitelný celek daňová kontrola za určité zdaňovací období, logicky v důsledku této skutečnosti musí být posuzovány úkony správce daně spočívající v realizaci mezinárodních dožádání, a nelze tak „oddělit“ úkony mezinárodního dožádání ve vztahu k jednotlivým částem daňové kontroly. Mezinárodní dožádání týkající se výhradně šetření zdaňovacích období co do obchodování s olejem a cukrem tak byla s to stavět lhůtu pro stanovení daně i co se týče obchodování s linkou na výrobu fotovoltaických panelů, pakliže ovšem tato dožádání ob stojí ve smyslu výše citované judikatury NSS, tedy pokud byla skutečně ve vztahu ke zdaňovacím obdobím srpen – říjen 2014 účelná.
28. Pokud jde o jednotlivá mezinárodní dožádání, ze správního spisu vyplývá, že žádost Banka 1 byla odeslána 3. 11. 2016, přičemž správce daně obdržel odpověď 20. 12. 2016. Žádost se týkala výpisu ze slovenského účtu žalobkyně za období červenec – prosinec 2014. Další žádost (Banka 2) byla odeslána 12. 5. 2017, odpověď přišla 19. 11. 2018. Uvedená žádost se týkala výpisu z totožného slovenského účtu žalobkyně, tentokrát za období listopad 2013 – květen 2017. Další dvě žádosti o mezinárodní spolupráci byly odeslány 22. 1. 2018 (AXEON a MÓLO), správce daně obdržel odpovědi 7. 6. 2018 a 29. 5. 2019. Žádosti směřovaly na prošetření vztahu žalobkyně s jejími slovenskými odběrateli. Správce daně dále požádal o další mezinárodní spolupráci 7. 2. 2018 (FERUM - odpověď doručena 23. 5. 2018), a to za účelem prošetření vztahu žalobkyně s dalším odběratelem. I poslední žádost odeslaná 10. 7. 2019 (Advanced - odpověď obdržena 6. 8. 2019) se týkala prošetření vztahu žalobkyně a jejího slovenského odběratele, tentokrát Advanced Solutions s.r.o. K jiným skutečnostem, které by stavěly nebo přerušovaly prekluzivní lhůtu, v projednávaném případě nedošlo a žalovaný to ostatně ani netvrdí.

29. Pokud jde o žádost Banka 1, ta měla vliv na běh prekluzivní lhůty, resp. ji stavěla, neboť finanční transakce na účtu žalobkyně mohou bezpochyby přispět k objasnění skutkového stavu - nejen toho, zda byly přes tento účet hrazeny finanční prostředky za předmětná poskytnutá plnění, případně z tohoto účtu odcházely platby za řešená přijatá plnění, ale například i toho, zda tento účet nesloužil k zastřenému preposílání plateb zpět původnímu odesílateli. Účelnost tohoto dožádání ostatně nerozporuje ani sama žalobkyně.
30. V případě žádosti Banka 2 však soud musí konstatovat její nezpůsobilost stavět prekluzi, a to především z důvodu její nadbytečnosti. Žalovaný uvádí, že tímto dožádáním byly poskytnuty kompletní výpisy v elektronické podobě, zevrubné informace k účtu v elektronické podobě a smlouva k založení účtu, a že tyto důkazní prostředky byly předtím poskytnuty pouze analogově za omezenou dobu. Toto odůvodnění nemůže obstát. Zásadní totiž je, že v případě žádosti Banka 1 správce daně rovněž požadoval sdělení informací s jistou časovou rezervou před šetřenými zdaňovacími obdobími i po nich. Proto také v souvislosti s prověřováním obchodních transakcí za období srpen – říjen 2014 vyžádal výpis z bankovního účtu od 1. 7. 2014 až do 31. 12. 2014. Je zřejmé, že takové časové rozpětí výpisů pro něj bylo dostačující. Pokud by skutečně k prověření „jakýchkoliv“ obchodních transakcí za období srpen – říjen 2014 potřeboval výpisy za delší časové období, nic mu nebránilo vyžádat je již v první žádosti. Ze spisového materiálu nevyplývá, a žalovaný především netvrdí, že by po odeslání žádosti Banka 1 vyšly najevo skutečnosti, na základě kterých by vyvstala nutnost disponovat výpisy za delší časové období. Soud souhlasí, že bylo potřeba prošetřit peněžní transakce v širším časovém období tak, aby mohly být zohledněny např. platby záloh, odložené platby, apod., ale k tomu v případě žádosti Banka 1 správci daně dostačovaly 1 – 2 měsíce před nebo po šetřených obdobích; z jakého jiného důvodu by ostatně vyžádal výpis z účtu za delší období, než byla daňovou kontrolou období řešená? Soud si je vědom, že obchodování s komoditami probíhalo jinou dobu a jiný časový úsek, než-li obchod s linkou. Žádost by proto byla eventuálně způsobilá stavět lhůtu i pro jiná zdaňovací období, za která byl výpis požadován, nemohla však stavět prekluzivní lhůtu za období srpen – říjen 2014, když byla v tomto smyslu za toto období podána *de facto* podruhé, a nemohla tak ve vztahu k prověřovaným obdobím přinést žádná nová zjištění. Správce daně ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ani nikterak nevysvětlili, jak by skutečnost, že se v případě obchodování s olejem a cukrem jednalo o podezření na karuselový podvod, mohla vyžadovat prošetření o tolik delšího úseku výpisu z účtů. Vysvětlující argumentace žalovaného vznesená až nyní v rámci soudního řízení na dané věci ostatně nemůže nic změnit. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný pouze uvedl, že důkazní prostředky (myšleno patrně výpisy z účtu na základě žádosti Banka 1) byly dříve poskytnuty v analogové podobě. Z žádosti Banka 2 však nevyplývá, že by v případě druhé žádosti o výpisy výslovně požádal o zaslání dokumentů v elektronické formě, aby tuto předchozí „vadu“ odpovědi slovenského správce daně zhojil – obě žádosti byly až na rozšíření časového období *de facto* totožné. Naopak tímto argumentem žalovaný potvrzuje, že odpověď na žádost Banka 1 byla pro šetřená období dostačující, nicméně správci daně vadila pouze forma odpovědi, resp. výpisů. Žádost Banka 2 tak byla ve vztahu ke zdaňovacím obdobím srpen – říjen 2014 zjevně nadbytečná. Správce daně byl beze všeho oprávněn takové prověřování provádět, nemohl ale na jeho základě dosáhnout stavení lhůty pro stanovení daně pro tato období.
31. V souvislosti s žádostí Banka 2 pak žalobkyně uvádí, že vyřízení této žádosti trvalo celý rok a půl, což by bylo zcela nepřiměřené i pro významnější důkazy, než které si správce

daně touto cestou opatroval. Dožádání Banka 1 bylo vyřízeno téměř 12x rychleji a správce daně navíc neprovedl žádnou urgenci této druhé žádosti. Soud konstatuje, že z žalovaným citovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č. j. 52 Af 64/2020-77 z 12. 5. 2021 skutečně vyplývá, že délku vyřízení dožádání nemůže správce daně ovlivnit a ani daňový řád pro délku vyřízení dožádání žádné limity nestanoví. Zároveň je však správce daně povinen se řídit základními zásadami správy daní, jako je např. zásada stanovená v § 5 odst. 3 daňového řádu, dle které správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Soud konstatuje, že pokud by správce daně slovenskému finančnímu orgánu zaslal urgenci dožádání Banka 2, není najisto postaveno, zda by to dobu vyřízení žádosti zkrátilo, ale zásadní je, že zkrátit mohlo. Slovenský správce daně není finančním orgánem, kterému by příprava odpovědí na mezinárodní žádosti obecně trvala nepřiměřeně dlouhou dobu; o tom svědčí právě žádost Banka 1, ale i AXEON, FERUM nebo Advanced, na kterou odpověděl v řádu jednoho až pěti měsíců. Žalovaný na svou obranu uvádí, že 22. 1. 2018 bylo odesláno dožádání MÓLO, u kterého odpověď došla až 29. 5. 2019, proto ve skutečnosti dožádání Banka 2 (od 12. 5. 2017 do 19. 11. 2018) netrvalo 1,5 roku, neboť cca po půl roce od žádosti Banka 2 došlo ke stavění lhůty právě žádostí MÓLO. K tomu je však třeba upozornit, že případnou nečinnost správce daně nelze posuzovat s ohledem na to, zda v danou chvíli běží prekluzivní lhůta, nebo zda je stavěna. Zásadní je, že správce daně žádostí o mezinárodní výměnu informací požaduje sdělit informace nebo získat důkazy, které jsou rozhodné pro stanovení daně. Čím dříve odpověď získá, tím dříve může na základě získaných poznatků postoupit při stanovení daně dál a *de facto* stanovit daň rychleji, jinými slovy co nejméně zatěžovat daňový subjekt bez ohledu na to, zda je prekluze v danou chvíli stavěna nebo běží. Lze tak konstatovat, že v daném případě správce daně navíc postupoval v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu. Tato skutečnost by dle soudu sama o sobě neznamenalala neúčelnost dožádání Banka 2 (judikatura ani zákon správcům daně ostatně výslovně nepředepisují žádosti urgovat), nicméně mohla by k takovému důsledku vést ve spojení s dalšími okolnostmi případu. V nynější věci však dožádání Banka 2 není způsobilé stavět prekluzi již s ohledem na svou nadbytečnost.

32. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, že žádosti ve věci MÓLO a FERUM lhůtu pro stanovení daně stavěly. Jak již bylo uvedeno výše, daňová kontrola co se týče obchodů s cukrem a olejem byla za zdaňovací období srpen – říjen 2014 rozšířena důvodně. Žalovaný přitom uvedl, že je mu známo, že u žalobkyně probíhá daňová kontrola za předcházející zdaňovací období, v nichž obchodovanou komoditou je právě cukr a olej. Žalobkyně deklarovala, že za tato předchozí období zobchodovala, tj. od společnosti VIADANA SE nakoupila a třem slovenským odběratelům (FERUM, MÓLO a AXEON) prodala celkem 4 128 tun cukru a 8 660 295 litrů oleje v celkové hodnotě cca 250 milionů korun bez DPH. Jednalo se o obchody prováděné v masivním měřítku, ve kterých žalovaný shledal „silné“ podezření na karuselový podvod. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že existovalo proto také důvodné podezření, že tyto obchody pokračovaly i na podzim roku 2014, proto správce daně důvodně rozšířil daňovou kontrolu a odeslal předmětná mezinárodní dožádání, která byla vzhledem k jejich obsahu (podrobné dotazy směřující k prověření účasti žalobkyně na daňovém podvodu) způsobilá za období srpen – říjen 2014 prekluzi stavět. Totéž platí o dožádání AXEON (jehož relevance není sporná), které se vztahovalo na totožné skutečnosti i období, jako tomu bylo v případě MÓLO i FERUM.

33. Soud se i ve vztahu k námitce žalobkyně, že v rozhodném období neuplatnila nárok na odpočet z plnění souvisejících s obchodem s potravinářskými komoditami a prověřování tak nebylo na místě, ztotožňuje s žalovaným. Tato skutečnost totiž není z pohledu rozkrývání karuselového podvodu a účasti žalobkyně na něm relevantní. Není neobvyklé, že daňové subjekty zúčastněné na podvodu postupují v řízení účelově tak, aby ztížily rozkrytí karuselového podvodu. Je proto na úvaze správce daně, zda přistoupí k prověřování i zdaňovacích období, ve kterých si žalobkyně nárok na odpočet daně neuplatnila, například za účelem možného zastření podvodu žalobkyní tím, že nárok na odpočet daně v rozhodném období např. maskuje jinými, na první pohled nesouvisejícími obchodními transakcemi, z nichž bude neoprávněně nárokovat odpočet DPH. Je třeba připomenout, že povinnost k podávání kontrolních hlášení zavedená právě za účelem detekování podvodných řetězců byla do ZDPH vtělena až k 1. 1. 2016; správce daně tak v tomto případě neměl možnost využít údajů z těchto hlášení, která by mu jeho detektivní činnost jistě usnadnila. Není přitom pravdou, že správce daně může jím zahájené daňové kontroly kdykoliv účelově rozšiřovat v rozsahu jiných plnění, odesílat mezinárodní žádosti a z tohoto titulu si uměle prodlužovat prekluzivní lhůtu. Zahájení daňové kontroly i její rozšíření je totiž limitováno právě tříletou prekluzí, která primárně počíná běžet ode dne následujícího po posledním dni lhůty pro podání daňového přiznání za to které zdaňovací období. Správce daně si tak nemůže kdykoliv rozšířit daňovou kontrolu, jak tvrdí žalobkyně, ale obecně pouze do tří let od uplynutí této lhůty pro podání daňového přiznání. Účelově ostatně nebyla rozšířena ani zde řešená daňová kontrola, neboť k ní došlo cca 5 měsíců po jejím zahájení, nikoliv až ke konci původní prekluzivní lhůty. Ani samotné žádosti AXEON, FERUM a MÓLO nebyly odeslány účelově ke konci běhu lhůt pro stanovení daně, resp. ke konci daňové kontroly.
34. Soud doplňuje, že i v souvislosti s žádostí MÓLO správce daně postupoval v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť dožádání trvalo téměř rok a půl. Jde tak o situaci obdobnou žádosti Banka 2 (srov. bod 31 rozsudku), nicméně v daném případě šlo o jedinou „vadu“ této žádosti, která dle soudu sama o sobě nemohla zabránit stavění prekluzivní lhůty, neboť nebyla na rozdíl od žádostí Banka 2 nadbytečná.
35. Jelikož je soud povinen přihlédnout k prekluzi práva na stanovení daně povinen i z úřední povinnosti, podrobil přezkoumání i žádost Advanced, přestože její relevance nebyla žalobkyní zpochybněna. K této žádosti je nucen konstatovat, že ke stavění prekluze způsobilá nebyla. Jak totiž vyplývá mimo jiné z rozsudku NSS č. j. 5 Afs 71/2009-48 z 26. 2. 2010, „[...] bude třeba vždy zkoumat, zda a kdy potřeba požádat o mezinárodní pomoc vyšla v daňovém řízení najevo, aby bylo možné spolehlivě vyloučit případy, kdy by bylo mezinárodní dožádání provedeno výlučně nebo převážně za účelem přerušení běhu prekluzivní lhůty. Jinými slovy, zda šlo o úkon faktický či pouze formální. Meritem daňové kontroly, co se týče plnění souvisejícího s přeprodejem linky na výrobu fotovoltaických panelů, byly pochybnosti správce daně o tom, zda se dané plnění fakticky uskutečnilo, tedy zda byly splněny hmotněprávní podmínky nároku na odpočet. Z žádosti Advanced přitom vyplývají dokonce dvě skutečnosti, které samy o sobě vylučují stavění prekluze. Tato žádost byla správcem daně odeslána až 10. 7. 2019, tedy téměř tři roky po zahájení daňové kontroly. Daňová kontrola přitom byla 22. 7. 2016 zahájena v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od společnosti Granit Tower a.s. a s tím souvisejících uskutečněných zdanitelných plnění společnosti Advanced Solutions s.r.o. Není zřejmé, z jakého důvodu správce daně vyčkával se zasláním žádosti o informace o odběrateli žalobkyně po dobu tří let od zahájení daňové

kontroly, když hned na jejím počátku tohoto odběratele znal, resp. na prověřování plnění uskutečněných ve prospěch tohoto konkrétního odběratele daňovou kontrolu zaměřil. Dožádání přitom bylo uskutečněno těsně před koncem daňové kontroly (Zpráva o daňové kontrole byla projednána 15. 10. 2019). Už z tohoto důvodu se tak jeví dožádání Advanced jako účelové.

36. Dalším důvodem neúčelnosti dožádání Advanced je skutečnost, že jeho obsahem jsou otázky na skutečnosti související s případnou účastí žalobkyně na daňovém podvodu. Správce daně i žalovaný přitom výslovně uvedli, že tato žádost se vztahuje k prověření obchodování s linkou na výrobu fotovoltaických panelů. Ze zprávy o daňové kontrole ani z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, že by měl správce daně jakékoliv podezření (co se týče těchto transakcí) na daňový podvod, když celá daňová kontrola se vztahovala k prověření, zda se předmětné plnění fakticky uskutečnilo. Soud nevyklučuje, že správce daně zaslal dožádání Advanced pro případ, že by žalobkyně později unesla své důkazní břemeno stran prokázání faktického obchodování s linkou, což by mělo pravděpodobně za následek započítí prověřování možného daňového podvodu. V průběhu daňového řízení však správce daně i žalovaný dospěli k názoru, že žalobkyně neprokázala faktické uskutečnění přeprave linky. Dožádání vztahující se k prověřování daňového podvodu s odběratelem žalobkyně, kterému měl prodat linku, proto ve vztahu k předmětu daňové kontroly nemůže být způsobilé ke stavění prekluze. Správce daně mohl bez dalšího tuto žádost slovenskému správci daně zaslat, když předjímal své další kroky v případě, že by žalobkyně unesla své důkazní břemeno. Hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet však ze strany žalobkyně nebyly splněny, a proto předmětné dožádání nemůže být ve vztahu k daňové kontrole relevantní.
37. Soud závěrem k další žalobní námitce dodává, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Jakkoliv je argumentace žalovaného lichá, dostatečně zdůvodnil, z jakého důvodu považuje dožádání Banka 2 za relevantní, resp. stavící prekluzivní lhůtu. V bodě 102 svého rozhodnutí totiž konstatoval, že předmětné dožádání stavělo lhůtu duplicitně a netrvalo neúměrně dlouhou dobu. Dále pak uvedl, že nepovažuje toto předmětné dožádání za takové, které by bylo zbytečné, respektive nestavělo lhůtu oněch cca sedm měsíců, jelikož byly poskytnuty kompletní výpisy v elektronické podobě, zevrubné informace k účtu v elektronické podobě a smlouva k založení účtu. Tyto důkazní prostředky byly předtím poskytnuty pouze analogově za omezenou dobu. Jak je zřejmé z pasáží výše, toto odůvodnění neobstojí, nicméně s odvolací námitkou směřující k neúčelnosti dožádání Banka 2 se žalovaný vypořádal.
38. Jak bylo uvedeno výše, v případě zdaňovacích období srpen – říjen 2014 počala ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu běžet nová lhůta pro stanovení daně zahájením daňové kontroly dne 22. 7. 2016. Prekluzivní lhůta přitom podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu neběžela v době ode dne odeslání žádostí o mezinárodní spolupráci až do dne obdržení odpovědí na tyto žádosti. Jednalo se o následující období:
- Banka 1: od 3. 11. 2016 do 20. 12. 2016 – celkem 48 dnů,
AXEON, MÓLO a FERUM: od 22. 1. 2018 do 29. 5. 2019 (zahrnující dožádání od 22. 1. 2018 do 7. 6. 2018 a od 7. 2. 2018 do 23. 5. 2018) – celkem 493 dnů.
39. Daň proto měla být stanovena do 13. 1. 2021 (22. 7. 2016 + 3 roky, tj. 22. 7. 2019 + 541 dnů). Dodatečné platební výměry byly vydány dne 7. 11. 2019 a oznámeny (doručeny žalobkyni) byly dne 12. 11. 2019. Ačkoliv Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal a

oznámil dodatečné platební výměry před uplynutím prekluzivní lhůty, žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí až 7. 7. 2021 a doručil jej žalobkyni 8. 7. 2021 - daň tak byla pravomocně stanovena až po uplynutí prodloužené prekluzivní lhůty.

40. Soud se ostatními žalobními body (unesení důkazního břemene žalobkyní) nezabýval, neboť s ohledem na prekluzi práva stanovit (doměřit) daň by bylo jejich vypořádání nadbytečné. Ani jejich případná nedůvodnost by totiž nemohla nic změnit na závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Řečeno jinými slovy, vzhledem k marnému uplynutí lhůty pro stanovení daně nemá posouzení ostatních žalobních námitek žádný význam pro výsledek soudního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení.

41. Soud tak shledal, že daň za všechna zdaňovací období (srpen – říjen 2014) byla pravomocně doměřena až po uplynutí prekluzivní lhůty, a žalobou napadené rozhodnutí je tak nezákonné. Některá z realizovaných mezinárodních dožádání totiž nestavěla běh této lhůty dle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu a judikatury NSS. Dožádání Banka 2 bylo ve vztahu k šetřeným obdobím zcela nadbytečné (resp. duplicitní) a správce daně namísto urgencye odpovědi od slovenského správce daně vyčkával na doručení odpovědi rok a půl v rozporu se zásadou § 5 odst. 3 daňového řádu. Ani dožádání Advanced nebylo způsobilé stavět prekluzi z důvodu, že bylo odesláno těsně před koncem daňové kontroly, a jeví se tak jako účelově podané – realizované snahou správce daně uměle prodloužit daňovou kontrolu, to vše za situace, kdy mohla být žádost beze všeho realizovaná již při zahájení daňové kontroly. Okruh otázek v ní navíc nekorespondoval s těžištěm daňové kontroly, a proto nemůže být ani účelná. S ohledem na tento závěr soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu vázán.
42. Dalším postupem žalovaného bude opětovně rozhodnout o odvolání žalobkyně tak, že odvoláním napadené dodatečné platební výměry zruší a odvolací řízení zastaví (§ 111 odst. 6 daňového řádu, které výslovně upravuje situaci, kdy v průběhu odvolacího řízení dojde k zániku práva vyměřit daň).
43. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky z 23. 12. 2021 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4), vše zvýšeno o částku 2 142 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek. Právní zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby zřízené podle zákona č. 85/1196 Sb., o advokacii, která je plátcem DPH (jak bylo doloženo přílohou žaloby), proto jsou náklady řízení zvýšeny o částku odpovídající DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
44. Žalobkyniny náklady zastoupení advokátem tak činí 12 342 Kč a náklady řízení celkem 15 342 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30denní lhůtě k rukám

jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu